ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Ing. J. B.**
bytem xxx xxx

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem v Praze 2, Sokolská 1788/60

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem v Praze 10, Vršovická 65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZP/2019/520/94, sp. zn. ZN/MZP/2019/520/111

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZP/2019/520/94, sp. zn. ZN/MZP/2019/520/111, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 18 914 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Sokola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též *„žalovaný“*) ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZP/2019/520/94 (dále též *„napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Plzeň (dále také *„ČIŽP“* nebo *„inspekce“*), vydané dne 7. 12. 2018, kterým bylo

rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen *„zákon o ČIŽP“*), neboť jako uživatel honitby z nedbalosti vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, protože zanedbal řádnou péči o honitbu, o její stav se nezajímal, neprováděl řádnou kontrolu krmení zvěře v honitbě, v důsledku čehož byla zvěř v honitbě v průběhu období od září 2009 do ledna 2013 v době lovu, vždy cca od září do poloviny ledna následujícího roku, intenzivně krmena předkládáním zejména kukuřičné siláže na pravidelně (nejméně 1x týdně) doplňovaných hromadách o velikosti valníku za traktor, umístěných v bezprostřední blízkosti výše zmíněných lesních porostů (cca od 20 do 100 m od jejich hranice), přičemž jejich počet (4 – 7 hromad) a přesné umístění se v průběhu tohoto období měnilo, což způsobilo nadměrnou koncentraci zvěře jelena siky v honitbě, a to zejména v lokalitě „Xxx-Xxx“, tedy na ploše o výměře cca 400 ha (tvořené cca 334 ha zemědělskými pozemky a pouze cca 66 ha lesa), na které se výše zmíněné lesní porosty nacházejí, a následné enormní poškození lesa, kdy zvěř koncentrována na neúměrně malém prostoru (v počtu cca 1000 ks) okusem, ohryzem a loupáním ničila lesní porosty včetně porostů mýtního věku, opakovaně ničila oplocenky nově zalesněných (obnovovaných) porostních skupin a sešlapávala půdní povrch, přičemž na velké části lesních pozemků (cca 4 ha) došlo k úplné likvidaci lesního porostu. Skutek je tedy vymezen opomenutím (omisivním jednáním) žalobce. Za uvedený delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě v *první žalobní námitce* především uvedl, že nevěděl, že ke koncentraci zvěře - a z toho vyplývajícího poškození lesa - dochází v důsledku jeho opomenutí. Svým opomenutím však nepoškodil ani neohrozil prostředí v lesích. Předmětné lesní pozemky včleněné do honitby jsou v majetku České republiky s právem hospodaření pro Lesy České republiky, státní podnik. Žalobce se neztotožnil se závěrem správních orgánů, že podstata deliktního jednání žalobce byla naplněna. Poukázal na to, že zákon o lesích ukládá v ustanovení § 32 odst. 4 povinnost vlastníkům lesa, uživatelům honiteb a orgánům státní správy lesů dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří. Žalobce uvedl, že stavy jelena sika snižoval, protože tato zvěř mimo jiné způsobuje škody na jeho zemědělsky obhospodařovaných pozemcích a plodinách zde rostoucích. Podnikatelskou činností žalobce je právě zemědělská činnost a nikoliv myslivost, vznikající škody jsou tedy nemalou újmou i pro žalobce samotného. Snahu žalobce snižovat stavy jelena siky dokládá jeho iniciativa vůči orgánu státní správy myslivosti, když žádal o stanovení výše odstřelu, který následně zodpovědně plnil. S Ing. J. se rozhodl uzavřít dohodu ve věci ponechání průseku v lánech za účelem umožnění lovu iniciovaného právě žalobcem. Ze strany žalobce pak nedošlo k porušení k jakémukoliv ustanovení zákona, ani k nesplnění jakékoliv zákonné povinnosti, za kterou by měl být a mohl být sankcionován.

3. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce poukázal na vyjádření znalce doc. Ing. Jiřího Kamlera, Ph. D., z října 2013 o tom, že podávání krmiv v honitbě Xxx – Xxx je významným faktorem, který umožňuje jelenovi sika se koncentrovat v lokalitě Xxx – Xxx, což přispívá k poškození lesních porostů. Podle názoru žalobce je situace oproti tomuto vyjádření složitější. Uživatel honitby je především povinen zvěř v době nouze přikrmovat, doba nouze je při takové koncentraci zvěře prakticky celoroční. Přikrmování je na druhé straně i prostředkem, jak snížit škody na lese, neboť se snižuje množství zkonzumovaných dřevin. Zároveň však znalec uvedl, že prvotní příčinou katastrofálního stavu lesa v lokalitě Xxx – Xxx není hospodaření žalobce jako uživatele honitby, ale extrémně vysoká početnost jelena siky v oblasti zahrnující několik honiteb. Z uvedeného má žalobce za to, že jeho činností - ani nečinností - nemohlo dojít ke škodám na lesních porostech, neboť příčinou vzniku škod není hospodaření či opomenutí uživatele honitby, ale extrémně vysoká početnost jelena siky v oblasti zahrnující několik honiteb. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že i mnoho let po té, kdy ke krmení nedochází, koncentrace jelena siky je extrémně vysoká.

4. V *třetím žalobním bodě* žalobce namítl, že výskyt jelena siky v prostorách jeho honitby je ovlivněn nikoliv případným přikrmováním, ale tím, že jde o přírodní říjiště jelena siky. Žalovaný správní

orgán není znalcem v oboru lesní hospodářství - myslivost, takže nemohl sám stanovit, zda nějaká lokalita je či není jako říjiště lepší než jiná. Žalovaný neprovedl žádné místní šetření pro zodpovězení této otázky, přestože žalobce na problematiku přirozeného říjiště jelena siky odkazoval již od počátku řízení.

5. Ve *čtvrtém žalobním bodě* žalobce setrval na závěru, že nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu, za který by měl být sankciován. Vždy a řádně dodržoval jak příslušné právní předpisy, zejména zákon o myslivosti, tak i rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti včetně toho, že sám požádal o stanovení výše odstřelu, který následně zodpovědně plnil. Uživatel honitby je podle § 53 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, povinen k zabránění škod způsobené zvěří. Tuto svou povinnost žalobce plnil důsledně a přikrmování zvěře je jedním z prostředků, jak škody na lese naopak snížit. Pokud tedy napadené rozhodnutí tvrdí, že žalobce přikrmováním vnadil zvěř a ta způsobovala škody, pak tato tvrzení nemohou obstát ve světle závěrů vyjádření znalce doc. Ing. Jiřího Kamlera.

6. V *pátém žalobním bodě* žalobce poukázal na to, že pokud je napadeným rozhodnutím tvrzená škoda a příčina jejího vzniku, pak musí být prokázáno i protiprávní jednání žalobce a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a vzniklou škodou. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že tato konstrukce byla naplněna. Tvrzená škoda je vypočtena absolutně nepřezkoumatelným způsobem, její výše a příčiny jsou popsány nesrozumitelně a zcela nekonkrétně.

7. V *šestém žalobním bodě* žalobce namítl, že považuje uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Řízení bylo vedeno o deliktu, jenž měl být spáchán před více jak šesti lety. Žalobce nezavinil délku trvání řízení ani skutečnost, že prvotní rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2016, sp. zn. 9A 181/2013, tím spíše, že tím, kdo pochybil, byl podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8As 17/2007 – 135 (dostupného, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů, na www.nsssoud.cz), správní orgán, který nerespektoval imperativ z rozhodnutí soudu vyplývající. Dále žalobce namítl, že žalovaný při svém rozhodování o výši ukládané pokuty opominul dokumenty, které se zabývají přímo ukládáním právních sankcí, a potvrdil rozhodnutí, které je výsledkem řízení zatíženého mnoha vadami, které byly žalobcem uvedeny v podané žalobě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že pokud jde o skupinu námitek stran zanedbání řádné péče o honitbu, tyto námitky žalovaný považuje za nedůvodné. Řádná péče o honitbu představuje podle názoru žalovaného samu podstatu myslivosti a v české právní úpravě směřuje v prvé řadě k naplnění ústavního cíle, kterým je ochrana zvěře s tím, že k tomuto cíli přibývá ještě další cíl v podobě ochrany myslivosti jako národního kulturního dědictví. Pojem *„řádná péče o honitbu“* lze podle žalovaného oprávněně považovat za neurčitý právní pojem, který však nepředpokládá správní uvážení. Při definici pojmu *„řádná péče o honitbu“* lze vzít v potaz i další neurčitý právní pojem, kterým je *„péče řádného hospodáře.“* Řádná péče o honitbu tak znamená soubor požadavků na její výkon, jimiž jsou například pečlivost, potřebné znalosti, podnikatelské rozhodování, dobrá víra, rozumný předpoklad, informované jednání, jednání v obhajitelném zájmu, či nezbytná loajalita. Na základě těchto idejí bylo právě ono opominutí žalobce dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří, což vedlo ke způsobení škodlivého následku na lesních porostech. Česká inspekce životního prostředí v rozhodnutí o uložení pokuty zcela přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem popsala omisivní jednání žalobce včetně jeho důsledků. Žalobci je vytýkáno, že jako fyzická osoba – podnikatel respektive uživatel honitby neplnil povinnosti vyplývající z požadavku na řádnou péči o honitbu, kdy svou pasivitou při této péči, která ve svém důsledku vedla k poškození životního prostředí v lese vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, kdy měl jednat, nejednal vůbec či v dostatečné míře. Žalovaný není povinen zjišťovat totožnost osob, které příkrm prováděly, ani nebylo nutné posuzovat možnost žalobce tyto osoby kontrolovat či úkolovat. Jednání osob, které v žalobcem

užívané honitbě příkrm prováděly, je bezesporu možno na místě klást žalobci naopak k tíži, kdy to byl právě žalobce, kdo tomu v rozhodné době nezabránil.

9. Pokud jde o žalobcem tvrzenou nečinnost Městského úřadu Nýřany jako orgánu myslivosti, má žalovaný za to, že ze spisového materiálu nevyplývají poznatky, že uvedený správní orgán byl v rámci žádostí žalobce nečinný, neboť žalobce žádné úkony směřující k ochraně proti nečinnosti uvedeného orgánu nečinil. Žalobní námitce ohledně nenavýšení plánu odlovu nebylo možno vyhovět, neboť žalobce v rámci ochrany proti nečinnosti nejednal vůbec nebo jen v nedostatečné míře. Ze správního spisu naopak vyplývá, že orgán myslivosti opakovaně poskytl žalobci v inkriminovaném období souhlas s lovem samičí zvěře a samčí zvěře do stáří dvou let bez omezení a bez vypracování a projednání plánu lovu v dané honitbě.

10. Pokud jde o námitku, že příčinou vzniku škod není hospodaření či opominutí uživatele honitby, ale extrémně vysoká početnost jelena siky v oblasti zahrnující několik honiteb, pak tuto námitku žalovaný nepovažuje za důvodnou, přičemž se plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

11. K žalobní námitce, že žalovaný neprovedl žádné místní šetření za účelem zodpovězení otázky, zda lokalita Xxx – Xxx je přírodní říjištěm jelena siky, se žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se zabýval chováním laní jelena siky, které se v době před nadcházejícím podzimním obdobím snaží dosáhnout optimální kondice a vyhledávají nejvýživnější lokality, čímž určují polohu budoucích říjišť. Důvodem vzniku takového říjiště byl dostatek potravy, který byl dán potravní nabídkou ve formě vydatných příkrmů. Proto je žalobní námitka nedůvodná.

12. Žalovaný poukázal na to, že jsou-li na roveň postaveny dva protichůdné zájmy, tedy zájem na přikrmování zvěře v době nouze a zájem na zabránění škod způsobené zvěří, je vždy na odpovědnosti uživatele honitby nalézt proporcionální měřítko příkrmu tak, aby vydatné krmení neumožnilo přežívání slabých jedinců a tím zhoršování ukazatelů populace a zvyšování její početnosti. Při podávání bohatých krmiv v době nouze dochází k porušení sezónních cyklů zvěře, které mohou za změny v trávících procesech a metabolismu během roku. Zvěř se nepříznivým podmínkám zimy přizpůsobuje omezením aktivity a není připravena zpracovávat energeticky bohatá krmiva. Vydatné přikrmování v zimě je proto nepřirozené a zvěři může přivodit zdravotní potíže, zvýšit její aktivitu a tím i škody na lesních pozemcích.

13. Žalobce citacemi ze závěru znaleckého posudku doc. Kamlera podle názoru žalované podtrhuje pouze části směřující k ochraně zájmů na příkrmů zvěře v době nouze, avšak opomíjí část, týkající se zájmu na zabránění škod způsobených zvěří. Žalobní tvrzení jednostranně podporující zájem na přikrmování zvěře v době nouze považuje žalovaný za účelové, protože má za význam vyvinit se ze zjištěného skutkového stavu.

14. Pokud jde o žalobní námitku směřující do přezkoumatelnosti výpočtu škody, pak žalovaný uvedl, že žalobcem způsobená škoda nebyla kritériem při posuzování výše udělené pokuty. Inspekce v odůvodnění výše uvedla, že vzala v úvahu zejména závažnost spáchaného deliktu, jeho následky, způsob spáchání a dobu trvání. Zohledněny byly rovněž majetkové poměry žalobce. Inspekce vzala v potaz polehčující i přitěžující okolnosti případu, proto předmětnou žalobní námitku žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí považuje za účelovou.

15. Ohledně námitek na neprovedené dokazování stran majetkových poměrů žalobce při stanovení výše sankce žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy nahlédnutím do veřejných rejstříků zvažoval majetkové poměry žalobce, které zjevně překračují výši stanovené sankce. Ta tudíž nemohla mít pro žalobce likvidační charakter.

16. Namítaná délka řízení vedla žalovaného k souhlasu se žalobcem v tom, že celková doba mezi trestním jednáním a vynesením konečného rozhodnutí má bezprostřední vliv na účel trestu. Zákon o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa nestanovuje žádnou lhůtu pro

jednání přestupku podle tohoto zákona. Žalovaný je správním orgánem, který není oprávněn vykládat zákon a je naopak povolán jej aplikovat. V době spáchání správního deliktu tu nebyla právní úprava, která by řešila běh prekluzívní lhůty pro uložení sankce podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, proto ani námitka namířená na nepřiměřenou délku řízení není důvodná.

IV. Průběh řízení před správními orgány

17. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

18. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát v Plzni, provedl ve dnech 9. 1. 2013, 3. 2. 2013 a 8. 2. 2013 terénní kontrolu lesních pozemků v katastrálním území Xxx začleněných do honitby Xxx – Xxx, obhospodařovaných státním podnikem Lesy České republiky. V rámci kontroly bylo zjištěno, že se v lokalitě vyskytují vysoké stavy jelena siky, kdy sičí zvěř působí nepřiměřené škody na lesním porostu. Výsledky jednotlivých šetření byly shrnuty v Protokolu o kontrolním zjištění, byly identifikovány mimořádné škody způsobené jelenem sika, přičemž u těchto porostů je předpoklad, že nebudou dovedeny do mýtního věku. Značné škody byly zjištěny i ve vyšších věkových třídách včetně mýtních porostů. Byl dále zaznamenán plošný výskyt mechanického poškození dospělých jehličnatých porostů parohy a jejich loupáním. Některé smrky a osiky byly ohryzány a oloupány po celém obvodu a stromy s průměrem až 40 cm tak uhynuly. V lokalitě mezi komplexy Xxx a Xxx, poblíž lesních porostů, byla na zemědělských pozemcích zjištěna v rámci kontroly tři krmeliště s kukuřičnou siláží, která byla průběžně doplňována. V době kontroly byla lokalita bez sněhové pokrývky a delší dobu se denní teploty pohybovaly nad bodem mrazu. Podle sdělení zástupců podniku Lesy České republiky je jelen sika v lokalitě krmen v posledních čtyřech letech již od podzimních měsíců až do skončení doby lovu.

19. Jako uživatel honitby Xxx – Xxx byl identifikován žalobce, se kterým bylo dne 20. 2. 2013 zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 4 písm. c) zákona o inspekci. Žalobci bylo vytýkáno jednání spočívající v ohrožení a poškození životního prostředí v lesích v důsledku vnadění a následné koncentrace zvěře (jelen sika) v lokalitě honitby.

20. Žalobce podal k zahájenému řízení vyjádření ze dne 4. 3. 2013, které následně doplnil podáním ze dne 15. 3. 2013.

21. Dne 3. 4. 2013 provedli pracovníci inspekce v lokalitě honitby Xxx inspekční šetření, kde byl zjištěn stav tří krmelišť, které byly předmětem přechozí kontroly. Tato krmeliště již nebyla doplňována, stav byl porovnán se stavem v době kontroly 9. 1. 2013. Dále byl zjišťován početní stav jelena siky po ukončení krmení v krmelištích, bylo zjištěno zhruba čtyřicet kusů zvěře v lokalitě xxx severovýchodně od obce xxx. Tento početní stav byl shledán značně odlišný od stavů zvěře provedené v únoru 2013, kde bylo jižně od komplexu Xxx zjištěno tři sta až čtyři sta kusů jelena siky. Inspekce z uvedeného dovodila, že výskyt jelena siky v dané lokalitě je úměrně závislý na jeho přikrmování.

22. Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2013 inspekce shledala žalobce odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o inspekci a uložila mu pokutu ve výši 1 100 000 Kč.

23. V řízení o odvolání proti uvedenému rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 2. 9. 2013 o zamítnutí odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolacího orgánu správní žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9A 181/2013 - 71 tak, že uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

24. Po vrácení věci žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, vázán právním názorem soudu, zrušil i rozhodnutí České inspekce životního prostředí a věc byla inspekci vrácena k dalšímu řízení.

25. Inspekce následně zařadila mezi podklady správního řízení důkazy provedené Městským soudem v Praze, tj. vyjádření znalce doc. Jiřího Kamlera ze dne 14. 10. 2013, čestná prohlášení Ing. J.H. a pana Z.P., úřední záznam Městského úřadu v Nýřanech a související fotodokumentaci.

26. Dne 3. 4. 2017 byl proveden v rámci nařízeného ústního jednání výslech žalobce, po provedeném dokazování a po ukončení shromažďování podkladů vydala inspekce ve věci rozhodnutí ze dne 7. 12. 2018, jímž uznala žalobce vinným výše uvedeným přestupkem a uložila mu pokutu ve výši 350 000 Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP.

27. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce znovu včasné odvolání. O tomto odvolání pak rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí České inspekce životního prostředí o uložení pokuty žalobce v částce 350 000 Kč potvrdil se závěrem, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný nezjistil vady z předchozího správního řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Na stranách 6 – 13 žalobou napadeného rozhodnutí se pak žalovaný odvolací správní orgán podrobně vypořádal s jednotnými odvolacími námitkami žalobce, které rovněž neshledal důvodnými.

V. Předcházející soudní řízení

28. Městský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 20. 9. 2019 č. j. 11A 90/2019 - 37, tak že žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 3As 352/2019 - 42 (dále jen *„zrušující rozsudek“*).

30. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.) Městský soud má nyní vzít na zřetel povahu protiprávního jednání přičítaného stěžovateli (tedy skutku B) a v jeho světle konzistentně a řádně vypořádá žalobní body, zejména žalobní námitku pod bodem III. b) žaloby. Současně také má vzít v úvahu, že není dána totožnost mezi skutkem A a skutkem B, a musí se proto též z úřední povinnosti zabývat otázkou prekluze.

VI. Posouzení věci soudem

31. Městský soud v Praze je právním názorem, jenž byl vyjádřen v uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), proto se znovu zabýval důvodností podané žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních námitek podle podané žaloby a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Soud o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.

32. Žaloba je zčásti důvodná.

33. Žalobce má za to, že se nedopustil správního deliktu dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, jelikož nevěděl, že ke koncentraci zvěře - a z toho vyplývajícího poškození lesa - dochází v důsledku jeho opomenutí. Svým opomenutím však nepoškodil ani neohrozil prostředí v lesích. Stavy jelena siky naopak snižoval, protože tato zvěř mimo jiné způsobovala škody i na jeho zemědělsky obhospodařovaných pozemcích a plodinách zde rostoucích.

34. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP „*Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů“*

35. Podle § 4 odst. 2 zákona o ČIŽP „*Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.“*

36. Podle § 32 odst. 5 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále také *„lesní zákon“*) *„Vlastníci lesů, uživatelé honiteb a orgány státní správy lesů jsou povinni dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří.“*

37. Podle § 2 písm. n) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále také *„zákon o myslivosti“*) *„Pro účely tohoto zákona se rozumí uživatelem honitby držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, nebo osoba, které držitel honitby honitbu pronajal“*

38. Podle § 11 odst. 4 zákona o myslivosti *„Uživatel honitby je povinen provozovat krmelce, zásypy, slaniska a napajedla a v době nouze zvěř řádně přikrmovat. Počty a objemy těchto zařízení se uvádějí v plánu mysliveckého hospodaření a v ročním statistickém výkazu o honitbě.“*

39. Podle § 53 zákona o myslivosti „*Vlastník, popřípadě nájemce honebního pozemku činí přiměřená opatření k zabránění škod působených zvěří, přičemž však nesmí být zvěř zraňována. Stejná opatření může učinit se souhlasem vlastníka honebního pozemku uživatel honitby. Ustanovení zvláštních právních předpisů ukládající vlastníkům, popřípadě nájemcům honebních pozemků provádět opatření k ochraně před škodami působenými zvěří nejsou dotčena.*

40. V prvé řadě se soud vyjádří k jednotlivým vadám zrušeného rozsudku ze dne 20. 9. 2019 č. j. 11A 90/2019 - 37, jelikož je vázán právním názorem, jenž byl vyjádřen ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

41. V průběhu řízení došlo k *překvalifikaci skutku*, která se týkala změny původní jednání (konání žalobce spočívající v údajném přikrmování zvěře) za jednání úplně jiné (opomenutí žalobce údajně vedoucí ke konání třetích osob, které zvěř přikrmovaly) v jehož důsledku tak nebyla zachována totožnost skutku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud *„Namísto původního skutku A, u něhož příčinou škodlivého následku bylo konání stěžovatele vedoucí k působení biotického faktoru (výskyt zvěře), jenž způsobil škodu, se ve skutku B nově objevilo působení neznámých třetích osob, které měly zvěř přikrmovat. Opomenutí stěžovatele (ve skutku B) se pak stalo až „příčinou příčiny“ (tj. opomenutí stěžovatele umožnilo konání třetích osob). Správní orgány též změnily pohled na subjektivní stránku jednání: u skutku A by stěžovatel jednal v úmyslu, zatímco u skutku B zřejmě z nedbalosti. Tato dílčí změna by sama o sobě nemusela mít vliv na totožnost skutku, je jí však třeba vnímat v úzké souvislosti se změnami dalšími vylíčenými shora. Takto libovolně k určení vytýkaného jednání nelze přistupovat, jedná se ve svém souhrnu o podstatnou změnu, a proto tato změna původní skutek A fakticky zcela vyprazdňuje a zůstává z něj pouze „holý“ následek (škoda na lesních porostech). Totožnost skutku A a skutku B tedy není dána.“*

42. Zachováním totožnosti skutku se zabýval Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, dle kterého *„[t]otožnost skutku v trestním (správním) řízení je poté zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu (přestupku) v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu - zájmu), nikoli určitý typ následku.“*

43. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1As 46/2016 – 24, kde uvedl, že *„[s]právní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek č. j. 8Afs 17/2012 – 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek. Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto*

upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3Tz 279/2000).“

44. Podstatou původně skutkově vymezeného jednání právně kvalifikovaného podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP bylo, že žalobce měl porušit povinnost tím, že ohrozil a poškodil životní prostředí v lesích, když v období let 2009 až leden 2013 při výkonu práva myslivosti vnadil a koncentroval zvěř (jelena siku) v honitbě Xxx – Xxx intenzivním krmením již od podzimních měsíců a následně v době, kdy nelze hodnotit meteorologické podmínky jako dobu nouze a možného strádání u zvěře (skutek A). Toto jednání bylo překvalifikováno tak, že žalobce z nedbalosti vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, protože zanedbal řádnou péči o honitbu, o její stav se nezajímal, neprováděl řádnou kontrolu krmení zvěře (jelena siku) v honitbě, v důsledku čehož byla zvěř v honitbě v průběhu období od září 2009 do ledna 2013 v době lovu, vždy cca od září do poloviny ledna následujícího roku, intenzivně krmena předkládáním zejména kukuřičné siláže na pravidelně (nejméně 1x týdně) doplňovaných hromadách o velikosti valníku za traktor (skutek B). V daném případě tak zůstal pouze holý následek, jak se vyslovil již Nejvyšší správní soud, čímž nedošlo k zachování totožnosti skutku A a B. (dle usnesení ze dne 17. 7. 2008. č. j. 1As 15/2007 – 141). Lze tedy shrnout, že v uvedeném případě nebyla zachována totožnost skutku.

45. Dále je soud povinen přihlížet *ex offo* k uplynutí *prekluzivní doby* dle § 109 odst. 4 s. ř. s. a zároveň mu to bylo uloženo Nejvyšším správním soudem. Soud se tak zabýval tím, zda zanikla odpovědnost žalobce za daný správní delikt. V předmětné věci došlo ke spáchání správního deliktu v období let 2009 – 2013. Jednání žalobce vykazuje znaky pokračujícího správního deliktu, když cca od září kalendářního roku do ledna roku následujícího neprováděl řádnou kontrolu krmení zvěře. Pokračujícím správním deliktem se tak rozumí jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky na zájem chráněný zákonem jsou vedeny jednotným záměrem, naplňujícím skutkovou podstatu stejného správního deliktu a jsou spojené stejným způsobem provedení ve zjevné věcné a časové souvislosti (§ 7 přestupkového zákona). Běh prekluzivní lhůty tedy v daném případě počíná od ukončení posledního z dílčích útoků, tedy v lednu 2013.

46. Podle § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP, ve znění účinném ke dni 30. 4. 2014, *„Řízení o uložení pokuty lze zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dověděla o porušení povinností uvedených v § 4 tohoto zákona, nejpozději však do tří let od doby, kdy k porušení těchto povinností došlo.“*

47. Podle ust. § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*

48. Podle § 31 odst. 1 přestupkového zákona *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal*

49. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“

50. To, že se zásada uvedená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod uplatní v rámci rozhodování správních orgánů o správním deliktu, tedy není v uvedené věci sporné, ačkoli byla tato zásada původně formulována pro oblast (soudního) trestního práva, tedy pro řízení o trestných činech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002 - 27, č. 461/2005 Sb. NSS, nález Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, č. 110/2007 Sb. ÚS).

51. Soudu tedy přísluší posoudit, zda by v rámci řízení o žalobě měla být zohledněna změna právní úpravy (§ 31 odst. 1 přestupkového zákona), která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí o správním deliktu. V uvedené právní věci tomu tak není, jelikož nová právní úprava není pro pachatele příznivější a proto se použije právní úprava účinná v době spáchání správního deliktu.

52. V daném případě k zahájení řízení došlo oznámením ČIŽP ze dne 15. 3. 2017, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR01/1302132.037/17/ZLU. Vzhledem k tomu, že k jednání, ve vztahu k němuž bylo správní řízení zahájeno (skutek B, jež není totožný se skutkem A, jak již soud vyslovil výše a proto pro něj běží samostatná prekluzivní lhůta), bylo ukončeno k lednu 2013, je zřejmé, že lhůty stanovené v ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP, ve znění účinném ke dni ukončení posledního z dílčích útoků, tedy v lednu 2013, nebyly zachovány, když ČIŽP nerozhodla do 1 roku ode dne, kdy se dověděla o porušení povinností uvedených v § 4 tohoto zákona, nejpozději však do tří let od doby, kdy k porušení těchto povinností došlo. Bylo tedy rozhodnuto o vině žalobce za správní delikt po uplynutí prekluzivní lhůty, tedy tehdy kdy odpovědnost stěžovatele za správní delikt zanikla, proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastaví v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

53. Pokud jde o další žalobní námitky, o nich soud uvážil takto:

54. K *první žalobní námitce* žalobce, ve které žalobce tvrdí, že jeho opomenutí nevedlo v posuzované věci k ohrožení ani poškození lesa soud uvádí, že rozhodující je, že uživatelem honitby se ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o myslivosti rozumí držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, ale i osoba, které držitel honitbu pronajal. Z ustanovení § 32 odstavec 4 zákona o lesích je zřejmé, že bránit vzniku poškozování lesních porostů je povinností nejen uživatelů honiteb, ale i vlastníků lesů a orgánů státní správy lesů. V této souvislosti je třeba uvést, že když vlastník lesa neplní svou zákonnou povinnost, může mu orgán státní správy lesů uložit opatření podle ustanovení § 51 odst. 1 lesního zákona k odstranění zjištěných nedostatků, spočívajících v neplnění povinnosti. Nesplnění povinnosti k ochraně lesních porostů před škodami zvěří ze strany vlastníka lesa by pak mělo vliv i na jeho odpovědnost, resp. spoluodpovědnost za vzniklou škodu.

55. Soud sice přisvědčuje žalobci, že podle ustanovení § 32 odst. 4 lesního zákona v rozhodném znění mají povinnost chránit lesní porosty i vlastníci lesů a orgány státní správy lesů, když citované ustanovení uvádí, že *„vlastníci lesů, uživatelé honiteb a orgány státní správy lesů jsou povinni dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří."* V předmětném řízení však nebyla posuzována odpovědnost těchto subjektů, respektive orgánů, nýbrž odpovědnost žalobce jako uživatele předmětné honitby. Skutečnost, že je žalobce uživatelem předmětné honitby přitom žalobce nijak nesporoval. Stanovisko žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí, že odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt nezaniká zjištěním, že jiné subjekty neplnily dostatečně své zákonné povinnosti, je tedy v souladu se zákonem, ovšem pouze za situace, že nezákonné jednání bude žalobci řádně prokázáno, o čemž bude pojednáno dále. Ostatně ve stejném duchu se vyjádřil Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9A 181/2013 – 71.

56. Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že námitka žalobce, podle níž dodržuje veškerá ustanovení zákona o myslivosti, není důvodná. Uvedená obrana není pro posouzení věci relevantní, protože žalobci byla uložena pokuta za porušení zákona o České inspekci životního prostředí ve spojení s ustanovením § 32 odst. 4 zákona o lesích. Porušení zákona o myslivosti mu žalobou napadeným rozhodnutím vůbec vytýkáno není. Žalobci je vytýkáno výše uvedené protiprávní jednání. Žalovaný odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 a následujících podrobně rozvedl, jakým konkrétním způsobem provedl doplnění dokazování a zjistil tak skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Kromě důkazů, které provedl v řízení o žalobě správní soud, tj. vyjádření znalce doc. Kamlera, prohlášení svědků Ing. H. a P. a záznamy Městského úřadu v Nýřanech, správní orgán provedl ve věci ústní jednání, v jehož rámci byl žalobce vyslechnut, stejně jako svědek Zeman. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí – zcela v duchu závěrů a závazných pokynů městského soudu – vypořádal s rozpory mezi závěry znaleckého posudku doc. Kamlera a jeho následným odborným vyjádřením.

57. Na uvedeném závěru nemění ničeho ani žalobcem zmíněná argumentace, v níž žalobce namítal, že své povinnosti případně neplnil rovněž Městský úřad Nýřany. Je třeba mít na paměti, že i kdyby tato okolnost byla v řízení osvědčena či prokázána, nikterak nevylučuje odpovědnost žalobce za neplnění jeho zákonných povinností. Ostatně i tento závěr uvedl zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 9A 181/2013, kdy na straně 9 úplně nahoře uvedl: „*V předmětném řízení však nebyla posuzována odpovědnost těchto subjektů, resp. orgánů, nýbrž odpovědnost žalobce… Stanovisko žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí, že odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt nezaniká zjištěním, že jiné subjekty neplnily dostatečně své zákonné povinnosti, je tedy v souladu se zákonem …* “ Na místě není ani argument, že jde o tvrzení žalobce, se kterým se žalovaný nevypořádal, neboť ten v nyní žalobou napadeném rozhodnutí se touto námitkou již v napadeném rozhodnutí zabýval a na straně 8, druhý odstavec shora uvedl: „*Ministerstvo v souvislosti s právě řečeným považuje za nedůvodné veškeré námitky odvolatele, které se týkají možné odpovědnosti orgánu státní správy lesů či vlastníka lesa a které prostupují celým obsahem odvolání, neboť, jak bylo uvedeno, v případě plurality povinných subjektů musí být zjišťována odpovědnost každého z nich jednotlivě…*“

58. Žalobce v podané žalobě napadenému rozhodnutí vytýkal, že rozhodnutí je odůvodněno nedostatečně. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Soud nepřisvědčil názoru, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil velmi stručně (samotné odůvodnění rozhodnutí, pomineme-li rekapitulaci dosavadního stavu a obsah odvolání žalobce je na dvou stranách ze 13) a dle žalobce uzavřené jednoduchým konstatováním *„Ministerstvo uvedeným námitkám nepřisvědčuje“*, neboť nemá oporu ve spisovém materiálu. Věta „*Ministerstvo uvedeným námitkám nepřisvědčuje.*“ zcela zjevně není jediným odůvodněním napadeného rozhodnutí. Uvedená věta je v napadeném rozhodnutí sice obsažena (strana 11 začátek třetího odstavce), ale žalobce ji při formulaci žalobních bodů vytrhl z kontextu, neboť z písemného vyhotovení rozhodnutí je na první pohled zřejmé, že před touto větou i za ní následuje podrobné odůvodnění závěrů, které žalovaný formuloval. Je tak nepochybné, že rozsah odůvodnění je v napadeném rozhodnutí podstatně větší než žalobce tvrdí (samotné odůvodnění žalovaného začíná na straně 6 po poslední větě třetího odstavce na dané straně – „*Ministerstvo při projednávání odvolání dospělo k následujícím závěrům…*)“ - a soud neshledal, že by trpělo vadami neurčitosti, nesrozumitelnosti či dokonce nepřezkoumatelnosti, které by vedly soud k závěru o jeho nezákonnosti.

59. *Druhou žalobní námitkou* žalobce je, že příčinou vzniku škod na lesních porostech je extrémní početnost jelena siky. Žalobce tedy jinými slovy tvrdí, že jeleni v dané lokalitě nejsou přemnoženi v důsledku přikrmování, ale proto, že se jedná o jejich přirozené říjiště. Žalovaný na straně 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, z jakých konkrétních skutkových okolností má za prokázané a nesporné, že došlo k nárůstu škod způsobených zvěří v dané lokalitě, tedy že příčinou poškození lesních porostů je vysoká koncentrace zvěře v lokalitě Xxx – Xxx. Žalovaný rovněž popsal mechanismus vzniku škod, kdy v důsledku povahy poškození dochází k vytvoření podmínek pro působení biotických a abiotických činitelů vedoucí k poškozování životního prostředí v lesích. Pokud jde o pochybení žalobce, žalovaný zcela jednoznačně uvedl, že žalobce byl jako uživatel honitby povinen činit opatření k zabránění vzniku škod. Rovněž žalovaný podrobně vyložil, z jakých skutkových okolností dovodil, že nadměrná koncentrace zvěře byla způsobena nesprávným způsobem přikrmování zvěře jak co do doby, tak i co do intenzity podávání krmiv. Zvěř v lokalitě honitby reagovala na potravní nabídku, která jí byla v honitbě předkládána v době, kdy takového příkrmu nebylo třeba (viz. strana 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

60. Dále ve svých námitkách žalobce citoval ze závěrů znaleckého posudku doc. Ing. Jiřího Kamlera, Ph.D., přičemž opět izolovaně vytrhával jeho jednotlivé pasáže jako například: „*doba nouze je při takové koncentraci zvěře prakticky celoroční … prvotní příčinou katastrofálního stavu lesa v lokalitě Xxx – Xxx není hospodaření žalobce jako uživatele honitby, ale extrémně vysoká početnost jelena siky v oblasti zahrnující několik honiteb.“* Znalec ve svém posudku taktéž ale uvádí: *„koncentrace zvěře přepočtená na velikost lesa je zcela extrémní a odpovídá katastrofálnímu poškození lesních porostů, přičemž bez péče uživatele honitby by se zde sika v takové koncentraci určitě nevyskytoval“,* což už žalobce necituje. Žalobce dále rozporoval

rozdíly mezi závěry znaleckého posudku ze dne 30. 4. 2013 zpracovaným doc. Ing. Jiřím Kamlerem, Ph. D. a jeho následným vyjádřením ze dne 14. 10. 2013. Za účelem objasnění těchto rozporů žalovaný provedl za účasti právního zástupce žalobce důkaz výslechem jmenovaného znalce. Ten potvrdil své závěry vyslovené ve znaleckém posudku, přičemž obsah svého vyjádření ze dne 10. 10. 2013 objasnil. Soud tedy uzavírá, že nelze takto jednotlivě vytrhávat části znaleckého posudku a jednotlivá vyjádření znalce, ale je nutné brát na zřetel celkový kontext.

61. K *třetí žalobní námitce* žalobce, že se jedná o přirozené říjiště jelena siky, se žalovaný taktéž v napadaném rozhodnutí vyjádřil a to v části týkající se chování laní jelena sika, které se v době před nadcházejícím podzimním období snaží dosáhnout optimální kondice a vyhledávají nejúživnější lokality, čímž určují polohu budoucího říjiště. Důvodem vzniku takového říjiště byl tedy dostatek potravy, který byl dán potravní nabídkou ve formě vydatných příkrmů. Preference lokality Xxx-Xxx, jako říjiště, je tak dána potravní nabídkou, nikoliv oblíbeností ze strany laní jelena sika.

62. Pokud jde o dobu nouze, lze přisvědčit žalobci, že v daném případě je toto období širší v rámci celého roku, nicméně soud přisvědčuje žalovanému, že je vždy na odpovědnosti uživatele honitby nalézt proporcionální měřítko přikrmování tak, aby vydatné krmení neumožnilo přežívání slabých jedinců a tím zhoršování ukazatelů populace i zvyšování jejich početnosti Přičemž při podávání bohatých krmiv v době nouze dochází k porušení sezónních cyklů zvěře. Na místech, kde se tak zvěř přikrmuje atraktivními krmivy, dochází ke zvýšení koncentrace zvěře (Kamler, 2004).

63. *Čtvrtá žalobní námitka* žalobce je do značné míry totožná s již výše citovanými námitkami, kterými se soud řádně vypořádal, a proto neshledává důvod je tady opětovně rekapitulovat.

64. V *pátém žalobním bodě* žalobce uplatnil námitku, v níž poukazuje na nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí v části, kde správní orgány ve svých rozhodnutích hovoří o škodě a jejím vzniku. Žaloba totiž vůbec nereaguje na to, že v řízení před správním soudem nebylo zrušeno pouze rozhodnutí druhostupňové, ale že po zrušení původního rozhodnutí Ministerstva životního prostředí rozsudkem sp. zn. 9A 181/2013 městským soudem ministerstvo zrušilo i rozhodnutí prvostupňové. ČIŽP tak v dalším řízení doplňovala dokazování, znovu probíhalo řízení v prvním stupni a bylo vydáno zcela nové prvostupňové rozhodnutí, v něm byla řada otázek posouzena jinak, než tomu bylo v původním prvostupňovém rozhodnutí. Například v původním prvostupňovém rozhodnutí ČIŽP „tvrdými" a konkrétními čísly vyčíslovala způsobenou škodu na pozemcích. Ve svém novém rozhodnutí od tohoto způsobu však ČIŽP zcela upustila. Z pohledu této skutečnosti námitka, že je škoda vypočtena nepřezkoumatelným způsobem, se tak s obsahem nyní přezkoumávaných rozhodnutí zcela míjí již jen proto, že v nichž žádná škoda vypočítávána vůbec není. Samotná změna přístupu ČIŽP ke stanovení výše pokuty, tedy že upustila od exaktního vyčíslování škody, není podle názoru soudu vadou napadeného rozhodnutí, v jejímž důsledku by byl soud nucen přistoupit k jeho zrušení, jelikož takový požadavek z relevantních ustanovení právního řádu nijak nevyplývá. Podle § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP, ve znění účinném do 30. 6. 2017, jsou kritérii pro stanovení sankce – *zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání* – ČIŽP tak byla povinna zvážit závažnost následků, to však samo o sobě neznamená, že by musela exaktně vyčíslit žalobci vzniklou škodu na lesních porostech.

65. Nedůvodná je i námitka nepřiměřené výše uložené sankce. Tvrzení, že *„V tomto ohledu je potřeba se opět vrátit…"* – bylo do žaloby přeneseno z podaného odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na toto tvrzení žalobce reagoval, když vysvětlil, že podstatou trestu je logicky i represe, na tento závěr však žalobce již v podané žalobě nijak nereaguje, kromě výše uvedené transpozice příslušného odstavce z odvolání.

66. Dílčí námitka, že nebylo provedeno dokazování stran žalobcových majetkových poměrů, rovněž není důvodná. V tomto směru je podle názoru soudu třeba vycházet z toho, že majetkové poměry se při ukládání sankce za přestupky posuzují primárně pro účely ověření, zda nebude uložená pokuta pro pachatele likvidační. Zejména v případech, je-li ukládána pokuta spíše při spodní

hranici maximální zákonné sazby (což v nynější věci spíše je – uložená pokuta činí 350 000 Kč, maximální možná sazba činí 5 000 000 Kč), správní orgány nepochybí, pokud pouze ověří, zda uložená pokuta není likvidační (tj. nemusí se konkrétními osvědčenými či prokázanými majetkovými poměry pachatele zabývat podrobně). V nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů vycházely z vědomí, že žalobce podle veřejných rejstříků vlastní půdu, jejíž hodnota se pohybuje v řádu milionů korun.

67. Rovněž námitkou, že nebylo provedeno dokazování stran žalobcových majetkových poměrů (nebylo tak prokazováno, že vlastní půdu o konkrétní hodnotě, žalobce uplatňoval již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal - strana 11 úplně dole napadeného rozhodnutí) se žalovaný zabýval, když vysvětlil, že to, že žalobce vlastní půdu o určité rozloze, bylo zjištěno z veřejného rejstříku. Žalobce tak – stejně jako v případě řady dalších námitek - jen opakuje dříve uplatněné, aniž by jakkoli vzal na vědomí, jak se s ní žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, a polemizuje obsahově s jejím vypořádáním. Samotná skutečnost, že ČIŽP do spisu nezaložila příslušný výpis *(„printscreen“)* z veřejného rejstříku, podle názoru soudu nevede za daných okolností soud k zrušení napadeného rozhodnutí.

68. Ani *šestá žalobní námitka*, že pokuta je nepřiměřená, jelikož je ukládána za přestupek, jehož se žalobce měl dopustit před šesti lety, neobstojí. Žalobce v podané žalobě tvrdí, že tuto skutečnost správní orgány zcela opominuly. Toto tvrzení žalobce však není pravdivé, jelikož ČIŽP ve svém rozhodnutí výslovně v rámci úvahy o výši pokuty k uvedené skutečnosti přihlédla slovy: „*Ve prospěch Ing. B. bylo však přihlédnuto k poměrně dlouhé době, která od spáchání správního deliktu uplynula*…“ (strana 31 rozhodnutí ČIŽP). Z uvedeného jasně vyplývá, že správní orgány si jsou délky řízení vědomy a přihlédly k této skutečnosti jako polehčující okolnosti při úvaze o výši sankce. Neobstojí ani žalobcem citované odkazy na odkazovaná rozhodnutí Ústavního soudu. Z nich skutečně vyplývá požadavek, aby trestní soudy při úvaze o výši trestu přihlížely k případné délce trestního řízení a k době, která uplynula od spáchání trestných činů, nicméně v nynější věci správní orgány k těmto skutečnostem přihlížely (ba dokonce v žalobcův prospěch), takže není na místě závěr, že by v tomto ohledu pochybily a že by rozhodnutí z tohoto důvodu trpělo vadou, která by vedla k jeho zrušení.

VII. Závěr a náklady řízení

69. Městský soud v Praze ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný správní orgán podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v tomto rozsudku.

70. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci úspěch, náleží mu proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Tyto náklady představují zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč, soudní poplatek z podané kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč a dále náklady právního zastoupení žalobce v řízení před Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem, které sestávají z odměny podle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (tj. převzetí zastoupení a písemné podání k MS JUDr. Katarzynou Krzysztyniak, Ph. D., advokátky, přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč a dále náhradu hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odstavec 1 a 3 advokátního tarifu, celkem 6 800 Kč. Za podání kasační stížnosti u NSS přiznal soud náhradu nákladů řízení za zastoupení JUDr. Tomášem Sokolem za jeden úkon v částce 3 100 Kč a jedenkrát paušál 300 Kč, když soud neshledal úkon nového převzetí zastoupení účelně vynaloženým

nákladem řízení, který by bylo spravedlivé požadovat po žalovaném. Protože JUDr. Tomáš Sokol, advokát, je plátcem DPH, zvyšuje se výše jeho odměny v částce 3 400 Kč o 21% daň z přidané hodnoty, tj. o částku 714 Kč a činí celkem 4114 Kč, když JUDr. Krzysztyniak na výzvu soudu nedoložila, že je plátcem této daně. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky plus 6 800 Kč plus 4 114 Kč za náhradu nákladů právního zastoupení žalobce, tj. celkem 18 914 Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal žalobci proti žalovanému k rukám zástupce žalobce v třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. září 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu